

derimod slet ikke rører ved fast Ejendom i Form af Bygninger, naar ikke den paagældende Bygning er Appendix til Jord og kommer til at gaa ind derunder. Jeg har i Løbet af Sommeren i en anden Anledning søgt at gøre mig klart, hvad det vilde betyde i finansiel Henseende, hvis man gik til at bestatte Bygninger paa Landet efter deres Assurancefum, altsaa tog Assuranceværdien paa en Maade, som svarede til Hartkornskatten paa Grundjendomme, hvilken Væltelse det vilde kunne byde Hartkornet, og jeg er da kommen til det Resultat, at i 1892 var der i Landbygningernes almindelige Brandforsikring forsitret Bygninger til et Veløb af 1,558 Mill., hvoraf omtrent 1,000 Mill. angik Landbrugsbygninger i Almindelighed og c. 233 Mill. Kjøbenhavns Forstæder og Frederiksberg, medens de tilbageværende 325 Mill. komme paa andre Bygninger, som ikke henhøre til Landbruget. Naar man under behørigt Hensyn til de andre Brandklasser her i Landet forøger dette Veløb, som jeg vil antage med c. 25 Mill., kommer man til en Assurancefum af 350 Mill., som vil være at bestatte sammen med fast Grundjendom paa Landet, hvis man overførte den Lovbestemmelse, som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds har foreslaaet i Fjor. Hvis man saa vilde anlægge en Maalestok for Udmaalingen af Skatten paa de foreliggende Bygninger, der ikke høre til Landbruget, paa en saadan Maade, ikke som det ærede Medlem foreslog i Fjor, det finder jeg ikke er ganske rimeligt, nemlig efter Forholdet 5,000 Kr. Assurancefum imod 1 Td. Hartkorn, jeg vilde hellere sige 7,000 Kr. Assurancefum mod 1 Td. Hartkorn, saa vilde man, som det let vil ses, komme til det Resultat, at det Skattebeløb, man fik ind i Kommunekasserne gennem Skat paa Bygninger, vilde være identisk med en Forøgelse af Landets Hartkorn, der for Landdistrikterne er c. 375,000 Td., med 50,000 Td., en Forøgelse af 13 à 14 pCt. Naar jeg siger 7,000 Kr., har jeg faaet dette Tal bekræftet derved, at der, som vistnok mange af de Herrer ere bekendte med, ved Distrikternes Kreditforenings Generalforsamling forleden blev oplyst, at de Ejendomme, der vare pantsatte til Kreditforeningen, og som vare solgte i Tiden fra 1ste April 1892 til 1ste September 1893, ere afhændede til en Gennemsnitspris af 7,403 Kr. pr. Td. Hartkorn. Det forekommer mig derfor ganske rimeligt, at man, hvis man vil sætte en Norm for den Værdi, man vil anslaa en Td. Hartkorn til for hele Landet, ansættes det til omkring 7,000 Kr., idet det er en bekendt Sag, at en Td. Hartkorn er noget

mere værd i Gennemsnit paa Verne, end den er værd i Gennemsnit i Jylland. Den Forøgelse af Indtægten eller rettere, for at være mere korrekt, den Formindstelse af Byrderne paa Hartkornet, som det vilde foranledige, naar man sagde, at paa Assurancesummen for Bygninger paa Landet, der ikke henhøre til Landbruget, skulle Kommunalbestyrelserne være berettigede til at paalægge en Skat, svarende til Hartkornskatten, paa den Maade, at 7,000 Kr. Assurancefum stilles lig med en Tønde Hartkorn, denne Væltelse for Hartkornet er det grumme let at se, hvad den vilde være. Det samlede Skattebeløb, der nu udredes af Hartkornet hele Landet over, hviler paa en Hartkornsmængde af c. 375,000 Tdr., men naar denne Hartkornsmængde forøges med c. 50,000 Tdr., vil det samme Skattebeløb paa det samlede Hartkorn selvfølgelig blive formindsket med 13 à 14 pCt. pr. Tønde. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at dette Veløb selvfølgelig vilde blive ret ulige fordelt imellem Kommunerne, fordi Bebyggelsen af de forskellige Kommuner uden for Landbruget er saa overmaade forskellig, men jeg tror ikke, at der derved vilde staves nogen Uretfærdighed. Den væsentligste Bebyggelse, der har fundet Sted i de sidste 20—25 Aar uden for Landbruget, er som bekendt ved Jærnbanestationerne, og disse Kommuner, som have faaet en undertiden ret betydelig Bebyggelse, have tillige faaet eller ville i hvert Fald faa en ret betydelig Forøgelse ogsaa af deres kommunale Udgifter, om ikke just til Fattigvæsenet, som dog ogsaa vil trykke noget mere, saa dog i alt Fald til Skole- og Vejvæsenet og en hel Del andet, medens en stor Del af dem, som have laaet sig ned omkring en saadan lille Jærnbanestation paa Landet, ere ikke i nogen særlig Grad formuende og altsaa ikke i nogen væsentlig Grad kunne forøge Kommunens Indtægter paa anden Maade end gennem en Skat af den Natur, som her er omtalt. Jeg kunde, som sagt, meget sympatisere med den Tanke, som er kommen frem fra det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (W. Nielsen), hvis det er muligt at finde en Basis for Skatten, som er bedre og naturligere end det at sætte Bygningsafgiften som Norm; det tiltaler mig ikke. Overhovedet vil jeg tillade mig at sige, at hele den Forandring i vort kommunale Skattevæsen, som dette Forslag, hvis det bliver til Lov i den Affattelse, det nu her vil bringe, vil i alt væsentlig være den, at det vil foranledige en meget betydelig Forøgelse af Kjøbenhavns og de større Byers Indtægter paa Landets Befolknings. Forslaget burde eller kunde, i alt Fald